

עין משפט

גר מצוה

מוח א מיי פ"ז מהל' מגילה הלכה טו סמג עשין ד טוש"ע א"ח סימן תרל"ה סעיף ד:
מוט ב מיי"ט טוש"ע עס סעיף ג:
ג ג מיי"ט עס הלכה יד טוש"ע עס סעיף א:
גא ד ד ה ו מיי" פ"א מהלכות יו"ט הלכה ד ח סמג לאוין ע"ה טוש"ע א"ח סימן תל"ה סעיף א:
גב ז מיי" פ"א מהלכות שמיטת עשור הלכה ז סמג לאוין סח טוש"ע א"ח סי' תר"א סעיף ז:
גג ח מיי" פ"ו מהלכות סנהדרין הלכה ז סמג לאוין קט"ז:

	
---------------	---------------

רבינו חננאל

שלח ליה קיימת בנו רבינו (א) ומתנות (ב) לאביונים כלומר נתינת אביונים נתת לי מנה אחת והיא הירך חזר שלח לו עגל וג' קנקני יין כו'. בסיומא פ"י שיכור:
אמר רבא סעודת פורים שאכלה בלילה לא יצא מ"ט ימי משתה ושמחה כתיב. שיתין ציעי פי' קערות במיני משעמים:
מתני' אין בין יו"ט לשבת אלא אוכל נפש בלבד. פי' בשבת אסור ביום טוב מותר. שנאמר אך אשר יאכל לכל נפש הוא לבדו יעשה לכם כגון אפייה ובישול וכיוצא בהן אבל מכשירי אוכל נפש כגון להוציא אש מן האבנים לבשל וכגון תקון סכין לשחוט בה וכיוצא בהן זה וזה שרין כשם שאסור בשבת כן אסור ביו"ט. גמ' מתניתין דלא כר' יהודה. דתניא אין בין יו"ט לשבת אלא אוכל נפש בלבד שנא' אך אשר יאכל לכל נפש כו' והאי דכתיב לכם לכם ולא לכלבים לכם ולא לעובדי כוכבים ר' יהודה מתייר אף במכשירי אוכל נפש שאי אפשר לעשותן מעיו"ט שנא' לכם לכל צרכיכם. וגרסי' בפרק משליך פירות^(ט) דאוקמה רב פפא להא דתנן אין בין יו"ט לשבת אלא אוכל נפש בלבד ב"ש היא:
ירושלמי אין בין יו"ט לשבת אלא אוכל נפש והא איכא חייבין סקילה וכתר בשבת ואין סקילה ולא כרת ביו"ט. מכות ביום טוב ואין מכות בשבת. ואין תימא באוכל נפש מתני' היא והא תנינן משליך פירות דרך ארובה ביו"ט אבל לא בשבת. (ג) א"ר יוסי והוא שמל. להדליק נר של בטלה ביו"ט אמר משמיה דר' יוחנן לא תתיר ולא תאסור: [מתני'] אין בין יוה"כ לשבת אלא ששבת זדונו סקילה בידי אדם ויוה"כ המחללו בזדון חייב כרת בידי שמים: [גמ'] הא לענין תשלומין זה וזה שוין שאין חייב בתשלומין דקם ליה בדרכה מיניה. מני מתני' רבי נחוניא בן הקנה שפוטרי מן התשלומין בזה ובה. דתניא ר' (יהודה) [נחוניא] בן הקנה היה עושה את יוה"כ כשבת לתשלומין כו'. תנן התם כל חייבי כריתות שלקו נפטרו מידי כריתתן דברי רבי חנניא בן גמליאל. א"ר יוחנן חלוקין עליו חביריו על רבי חנניא בן גמליאל

ואומרים אע"פ שלקו לא נפטרו אמרי בי רב תנינא שחולקין עליו חביריו דתנן אין בין שבת ליוה"כ אלא ששבת זדונו בידי אדם ויוה"כ זדונו ברת ואם המלקות פוטרתו נמצא גם זה זדונו בידי אדם. ואוקמה רב נחמן בר יצחק כרבי יצחק דתני ונכתרו הנפשות וגו' גם אחותו בכלל כל חייבי כריתות היא ולמה יצאת כרת באחותו לדונה בכרת ולא במלקות:

חשק שלמה על רבינו חננאל

(א) גי' ריעו כלן הוה כעו דלחא צירושלמ צפרקין צסוף הלכה ד' וצשאלמות פ' ויקהל וכן ה' גרסא צעל מעורב תמאור כלן ענני צנר ג' כלל ד' ח"ג פ"ג. (ז) חסר כלן וכ"ה הלשון צירושלמ עוד מן הדא שומקין עני צשמים למלא ציו"ט אלל לא צשגמ א"ר יוסי והוא שגמל וכי':

פסוקים המופיעים במגילה

ז:

דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי. [צירושלמן]^(א)
ארורה זרע צרוכה אסתרי ארורים כל הרשעים צרוכים כל היהודים:
אין בין יו"ט לשבת. כריך לומר דה"פ אין שום מלאכה אסורה לשבת שלא תהא אסורה ליום טוב אלא אוכל נפש צלצד אלל שאר חלוקים יש צייהן שזה צסקילה וזה צלאו:

כאן במכשירין שאי אפשר לעשות מערב יו"ט. משמע מדלא (ד) פליגי אלל צמכשירין מכלל דגוף המאכל שרי לעשות ציום טוב אע"ג דאפשר לעשות מערב יו"ט ומדרבי יהודה נשמע לרצקן דהא לא פליגי עליה אלל צמכשירין וא"כ קשיא דאמר צפרק המלניע (שבת דף נ"ה. ושם) המולץ והמגנן והמתכנן והרודה חלות דצט"ז צשגמ חייז חטאת הזיד ציו"ט לוקה את הארצעים אע"ג דהוי אוכל נפש ואפי' לרצקן דאמרי התם אחד זה ואחד זה אין צו אלל משום שבות מ"מ מודו היכא דליכא אצ מלאכה דלוקה ויש לומר דודאי אוכל נפש המתקלקל אס עושהו מאתמול מותר לעשות ציו"ט אלל אוכל נפש דעדיף טפי כשהוא עשוי מאתמול כגון ההוא דהמלניע אסור לעשותו ציו"ט אלל מכשירין דלא מתקלקל כשנעשו מאתמול צהא ודאי יש לחלק [צין] היכא דאפשר ללא אפשר:

חייבי כריתות בב"ע היו. פ"ה צכלל ונכרתו הנפשות העושות וקשה דאם כן הוי ליה למימר אמותו צכלל היתה כלומר צכלל ונכרתו הנפשות ולא היה לו לכחז כרת צה ויש לומר דה"פ חייבי כריתות צכלל היו פי' צכלל המלקיות דצכלל אחת ואחת יש לאו ולמה ינאח כרת צאמותו צלא לאו שהרי הכרת לא צאיטריך שהרי היתה צכלל ונכרתו אלל ודאי ינחה לדונה צכרת (ה) ומיניה נגמר לכל האחרים כדין דצר שהיה צכלל:

אלא

מיניה ארבעין זימנין ודמי ליה כמאן דמנח בכיסיה:
מתני' ^(א) אין בין יום טוב לשבת אלא אוכל נפש בלבד:
גמ' הא לענין מכשירי אוכל נפש זה וזה שוין מתניתין דלא כרבי יהודה דתניא ^(ב) אין בין יום טוב לשבת אלא אוכל נפש רבי יהודה מתייר אף מכשירי אוכל נפש ^(ג) מ"ט דת"ק אמר קרא ^(ד) הוא ^(ה) ולא מכשיריו ור' יהודה (אמרו') ^(ז) לכם ^(ח) לכם ^(ט) לכל צורכיכם ואידך גמי הכתיב לכם לכם ^(י) ולא לעובדי כוכבים לכם ולא לכלבים ואידך גמי הא כתיב הוא כתיב הוא וכתיב לכם ^(יא) כאן במכשירין שאפשר לעשותן מערב יום טוב כאן במכשירין שאי אפשר לעשותן מערב יום טוב:
מתני' ^(א) אין בין שבת ליום הכפורים אלא שזה זדונו בידי אדם וזה זדונו בכרת:
גמ' הא לענין תשלומין זה וזה שוין מני מתניתין רבי נחוניא בן הקנה היא דתניא ^(ב) ר' נחוניא בן הקנה היה עושה את יום הכפורים כשבת לתשלומין מה שבת מתחייב בנפשו ופטור מן התשלומין אף יום הכפורים מתחייב בנפשו ופטור מן גמליאל ^(ג) אמר ר' יוחנן חלוקין עליו חביריו על ר' חנניה בן אמרי בי רב תנינא אין בין יוה"כ לשבת אלא שזה זדונו בידי אדם וזה זדונו בהיכרת ואם איתא אידי ואידי אדם היא אמר רב נחמן^(א) הא מני רבי יצחק היא דאמר מלקות בחייבי כריתות ליכא דתניא ^(ב) רבי יצחק אומר חייבי כריתות בכלל היו ולמה יצאת כרת באחותו לדונה בכרת ולא במלקות רב אשי אמר אפי' תימא רבנן זה עיקר זדונו בידי אדם וזה עיקר זדונו בהיכרת:

חנניה והכי קאמר מתניתין שבת עיקר חומר זדונו צהכרת וזה עיקר חומר זדונו צהכרת מתני'

שמייע ל"י, תנא מיניה וכור' (גליון):
[ס"א (גליון), כ"ה בע"י אבל בכל הדפו"י ליתא:
1] בכת"י נוסף הוא ולא. ובביצה איתא הוא לברדו יעשה לכם הוא ולא:
1] [צ"ל אמר קרא] (גליון), וכ"ה בכת"י:
2] בכת"י נוסף וצ"א קשיא, וכ"ה בביצה:
3] [במכות איתא ר"נ בר יצחק] (גליון):
4] אבל בכולהו נסחי קיימת בנו רבינו ומתנות לאביונים, הדר ש"ח ל"ה עגלא תליתאה ותלת גרבי דחמרא ש"ח ל"ה קיימת בנו רבינו ומשלוח מנות איש לרעהו (ריטב"א ע"י"ש), וע"י מהרש"א ושו"א ובילקומי:
5] [וע"י ברינ' פ"י אחר בזה וכ"ה ברש"י כתי"י:
6] יש להוסיף איכא מלקות (באה"מ):
7] [צ"ל הכין] (גליון), וכ"ה בכת"י:
8] בגמ' שבת שם נוסף שגג:

(א) גי' ריעו כלן הוה כעו דלחא צירושלמ צפרקין צסוף הלכה ד' וצשאלמות פ' ויקהל וכן ה' גרסא צעל מעורב תמאור כלן ענני צנר ג' כלל ד' ח"ג פ"ג. (ז) חסר כלן וכ"ה הלשון צירושלמ עוד מן הדא שומקין עני צשמים למלא ציו"ט אלל לא צשגמ א"ר יוסי והוא שגמל וכי':

מגילה נקראת

ידע בין ארור המן לברוך מרדכי. [צירושלמן]^(א)
ארורה זרע צרוכה אסתרי ארורים כל הרשעים צרוכים כל היהודים:
אין בין יו"ט לשבת. כריך לומר דה"פ אין שום מלאכה אסורה לשבת שלא תהא אסורה ליום טוב אלא אוכל נפש צלצד אלל שאר חלוקים יש צייהן שזה צסקילה וזה צלאו:

קיימת בנו רבינו ^(א) ומשלוח מנות איש לרעהו (ב) ^(א) ומתנות לאביונים רבה שדר ליה למרי בר מר ביד אביי מלא טסקא ^(ב) דקשבא ומלי כסא קמחא דאבשונא אמר ליה אביי השתא אמר מרי אי חקלאה מלכא ליהוי דיקולא מצואריה לא נחית הדר שדר ליה איהו מלא טסקא דונגבילא ומלא כסא דפלפלתא אריכא אמר אביי השתא אמר מר אנא שדרי ליה חוליא ואיהו שדר לי חורפא אמר אביי כי נפקי מבי מר הוה שבענא כי ממאי להתם קריבו לי שיתין צעי דשיתין מיני קדירה ואכלי בהו שיתין פלוגי ובישולא בתרייתא הוו קרו ליה צלי קדר ובועאי למיכס צעא אבתרה אמר אביי היינו דאמרי אינשי כפין עניא ולא ידע אי גמי ^(ב) רווחא לבסימא שכיח אביי בר אבין ור' חנינא בר אבין ^(א) מחלפי סעודתייהו להדדי **אמר רבא** ^(א) מיחייב איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי רבה ורבי זירא עבדו סעודת פורים בהדי הדדי איבסום קם רבה שחמיה לרבי זירא למחר בעי^ט רחמי ואחייה לשנה אמר ליה ניתי מר ונעביד סעודת פורים בהדי הדדי אמר ליה ^(ב) לא בכל שעתא ושעתא מתרחיש ניסא אמר רבא ^(א) סעודת פורים שאכלה בלילה לא יצא ידי חובתו מאי טעמא ^(א) ימי משתה ושמחה כתיב רב אשי הוה יתיב קמיה (דרב כהנא^(א)) נגה ולא אתו רבנן אמר ליה מאי טעמא לא אתו רבנן (ג) דלמא טרידי בסעודת פורים אמר ליה ולא הוה אפשר למיכלה באורתא אמר ליה לא שמייע ליה למר הא דאמר רבא סעודת פורים שאכלה בלילה לא יצא ידי חובתו אמר ליה (אמר רבא הכי"ז) [אמר ליה אין^(א)] ^(א) תנא

מיניה ארבעין זימנין ודמי ליה כמאן דמנח בכיסיה:
מתני' ^(א) אין בין יום טוב לשבת אלא אוכל נפש בלבד:
גמ' הא לענין מכשירי אוכל נפש זה וזה שוין מתניתין דלא כרבי יהודה דתניא ^(ב) אין בין יום טוב לשבת אלא אוכל נפש רבי יהודה מתייר אף מכשירי אוכל נפש ^(ג) מ"ט דת"ק אמר קרא ^(ד) הוא ^(ה) ולא מכשיריו ור' יהודה (אמרו') ^(ז) לכם ^(ח) לכם ^(ט) לכל צורכיכם ואידך גמי הכתיב לכם לכם ^(י) ולא לעובדי כוכבים לכם ולא לכלבים ואידך גמי הא כתיב הוא כתיב הוא וכתיב לכם ^(יא) כאן במכשירין שאפשר לעשותן מערב יום טוב כאן במכשירין שאי אפשר לעשותן מערב יום טוב:
מתני' ^(א) אין בין שבת ליום הכפורים אלא שזה זדונו בידי אדם וזה זדונו בכרת:
גמ' הא לענין תשלומין זה וזה שוין מני מתניתין רבי נחוניא בן הקנה היא דתניא ^(ב) ר' נחוניא בן הקנה היה עושה את יום הכפורים כשבת לתשלומין מה שבת מתחייב בנפשו ופטור מן התשלומין אף יום הכפורים מתחייב בנפשו ופטור מן גמליאל ^(ג) אמר ר' יוחנן חלוקין עליו חביריו על ר' חנניה בן אמרי בי רב תנינא אין בין יוה"כ לשבת אלא שזה זדונו בידי אדם וזה זדונו בהיכרת ואם איתא אידי ואידי אדם היא אמר רב נחמן^(א) הא מני רבי יצחק היא דאמר מלקות בחייבי כריתות ליכא דתניא ^(ב) רבי יצחק אומר חייבי כריתות בכלל היו ולמה יצאת כרת באחותו לדונה בכרת ולא במלקות רב אשי אמר אפי' תימא רבנן זה עיקר זדונו בידי אדם וזה עיקר זדונו בהיכרת:

חנניה והכי קאמר מתניתין שבת עיקר חומר זדונו צהכרת וזה עיקר חומר זדונו צהכרת מתני'
ה"ג קיימת בנו רבינו ומשלוח מנות. דהא מרי מנות איכא: הדר ש"ח ל"ה עגלא תליתאה ותלת גרבי דחמרא ש"ח ל"ה קיימת בנו רבינו ומשלוח מנות איש לרעהו: חמרים: דאבשונא. שמייעצו החטים צמנור צעודן כרמל וקמח שלהן מחוק לעולם: א"י אביי. לרצה: השתא אמר מרי. עכשיו יאמר מרי עליך: אי חקלאה מלכא ליהוי דיקולא מצואריה לא נחית. הסל שהיה רגיל להוליך צעודנו צן כפר ומאכיל לצהממו לא יוריד עתה מראשו כך אחת נעשית מלך וראש צפומציתא ואיךן שולח לו אלל דברים המנזיין לכל: חוליא. מחיקא: כי נפקי מבי מר. כשיאלחי מצית אדוני רצה לילך לצית (ג) אלס מרי צר מר הייתי שצט: צעי. קערות של מיני מאכל: דאיכסייא לציעא בתראי. הייתי חפץ לכוס הקערה אחריו. כל אכילה שלא כדרכה נקרא כוסס: רווחא לבסימא שביח. ריות מנזי לדצר הממוק צמוך המעייס: מחלפי סעודתייהו. זה אוכל עם זה צפוריס של שנה זו וצשניה סועד צצרו עמו^(א): לאבסומי. להשמכר ציין: ואיבסום. נשמכרו: נגה וצ"א אתו רבנן. אימר היום ולא צאו המלמיידס לצית המדרש: **מתני'** אין בין יום טוב לשבת. להיות מותר לכתחלה ציום טוב מה שאסור צשגמ אלל לענין עונשין יש הרצה שזה צסקילה וצכרת וזה צלאו גרידא: **גמ'** זה וזה שוין. אסורין ציום טוב צשגמ: שאפשר. כגון סקין שנפגס מערב יוס טוב: שאי אפשר. כגון סקין שנפגמה ציום טוב: **מתני'** בידי אדם. יש צה מימת צ"ד: **גמ'** אף יום הכפורים מתחייב בנפשו. דאיסור כרת כמימת צית דין דמי: ופטורים מש"שם. אס הדליק גדישו של צצירו ציום הכפוריס שאין תשלומין אלל חיוצ מימה שנאמר ולא יהיה אסון ענש יענש (שמות כ"ה) הא אס יהיה אסון לא יענש^(ב): כל חייבי כריתות שלקו. שהצרו צהן עדים על לאו שעמו כרת ולקו צצית דין: נפטרו מידי כריתתן. שז אין צית דין של מעלה נפרעין: תנינא. דחלוקין: ואם איתא. דנפטרו: אידי ואידי בידי אדם הוא. אף ציום הכפוריס יש מלקות על לאו שצו וצית דין פוטריין אותו מכרת: אמר רב נחמן. לעולם אינן חלוקין עליו מציריו והא דקמני דאין זדונו צדי אלס: הא מני ר' יצחק היא. דאמר צמסכת מכות דאין מלקין צלאו הנימן לזאחרת כרת אפילו הצרו צו למלקות ויליף טעמיה מהאי קרא: כל חייבי כריתות. של עריות היו צכלל ונכרתו הנפשות העושות וגו' שכתוב צפרשת עריות (ויקרא יט): למה יצאת כרת באחותו. דכתיב צקדושים תהיו^(א) ואיש כי יקם את אחותו וגו': לדונה בכרת וצ"א במלקות. אס הצרו צהן. ואף על גצ דגדה גמי נשנית צאומה פרשה לדצר שנמחדש צה נשנית להצרא^(ב): אפילו תימא רבנן היא. דאמרילי מלקות אלל כרת ואפילו הכא^(א) ליכא למילף מיניה שחלוקין על רצי ומייהו אס הצרו צו ולקה מיפטור:

שמייע ל"י, תנא מיניה וכור' (גליון):
[ס"א (גליון), כ"ה בע"י אבל בכל הדפו"י ליתא:
1] בכת"י נוסף הוא ולא. ובביצה איתא הוא לברדו יעשה לכם הוא ולא:
1] [צ"ל אמר קרא] (גליון), וכ"ה בכת"י:
2] בכת"י נוסף וצ"א קשיא, וכ"ה בביצה:
3] [במכות איתא ר"נ בר יצחק] (גליון):
4] אבל בכולהו נסחי קיימת בנו רבינו ומתנות לאביונים, הדר ש"ח ל"ה עגלא תליתאה ותלת גרבי דחמרא ש"ח ל"ה קיימת בנו רבינו ומשלוח מנות איש לרעהו (ריטב"א ע"י"ש), וע"י מהרש"א ושו"א ובילקומי:
5] [וע"י ברינ' פ"י אחר בזה וכ"ה ברש"י כתי"י:
6] יש להוסיף איכא מלקות (באה"מ):
7] [צ"ל הכין] (גליון), וכ"ה בכת"י:
8] בגמ' שבת שם נוסף שגג:

(א) גי' ריעו כלן הוה כעו דלחא צירושלמ צפרקין צסוף הלכה ד' וצשאלמות פ' ויקהל וכן ה' גרסא צעל מעורב תמאור כלן ענני צנר ג' כלל ד' ח"ג פ"ג. (ז) חסר כלן וכ"ה הלשון צירושלמ עוד מן הדא שומקין עני צשמים למלא ציו"ט אלל לא צשגמ א"ר יוסי והוא שגמל וכי':

(א) גי' ריעו כלן הוה כעו דלחא צירושלמ צפרקין צסוף הלכה ד' וצשאלמות פ' ויקהל וכן ה' גרסא צעל מעורב תמאור כלן ענני צנר ג' כלל ד' ח"ג פ"ג. (ז) חסר כלן וכ"ה הלשון צירושלמ עוד מן הדא שומקין עני צשמים למלא ציו"ט אלל לא צשגמ א"ר יוסי והוא שגמל וכי':

פרק ראשון מגילה

ה"ג קיימת בנו רבינו ומשלוח מנות. דהא מרי מנות איכא: הדר ש"ח ל"ה עגלא תליתאה ותלת גרבי דחמרא ש"ח ל"ה קיימת בנו רבינו ומשלוח מנות איש לרעהו: חמרים: דאבשונא. שמייעצו החטים צמנור צעודן כרמל וקמח שלהן מחוק לעולם: א"י אביי. לרצה: השתא אמר מרי. עכשיו יאמר מרי עליך: אי חקלאה מלכא ליהוי דיקולא מצואריה לא נחית. הסל שהיה רגיל להוליך צעודנו צן כפר ומאכיל לצהממו לא יוריד עתה מראשו כך אחת נעשית מלך וראש צפומציתא ואיךן שולח לו אלל דברים המנזיין לכל: חוליא. מחיקא: כי נפקי מבי מר. כשיאלחי מצית אדוני רצה לילך לצית (ג) אלס מרי צר מר הייתי שצט: צעי. קערות של מיני מאכל: דאיכסייא לציעא בתראי. הייתי חפץ לכוס הקערה אחריו. כל אכילה שלא כדרכה נקרא כוסס: רווחא לבסימא שביח. ריות מנזי לדצר הממוק צמוך המעייס: מחלפי סעודתייהו. זה אוכל עם זה צפוריס של שנה זו וצשניה סועד צצרו עמו^(א): לאבסומי. להשמכר ציין: ואיבסום. נשמכרו: נגה וצ"א אתו רבנן. אימר היום ולא צאו המלמיידס לצית המדרש: **מתני'** אין בין יום טוב לשבת. להיות מותר לכתחלה ציום טוב מה שאסור צשגמ אלל לענין עונשין יש הרצה שזה צסקילה וצכרת וזה צלאו גרידא: **גמ'** זה וזה שוין. אסורין ציום טוב צשגמ: שאפשר. כגון סקין שנפגס מערב יוס טוב: שאי אפשר. כגון סקין שנפגמה ציום טוב: **מתני'** בידי אדם. יש צה מימת צ"ד: **גמ'** אף יום הכפורים מתחייב בנפשו. דאיסור כרת כמימת צית דין דמי: ופטורים מש"שם. אס הדליק גדישו של צצירו ציום הכפוריס שאין תשלומין אלל חיוצ מימה שנאמר ולא יהיה אסון ענש יענש (שמות כ"ה) הא אס יהיה אסון לא יענש^(ב): כל חייבי כריתות שלקו. שהצרו צהן עדים על לאו שעמו כרת ולקו צצית דין: נפטרו מידי כריתתן. שז אין צית דין של מעלה נפרעין: תנינא. דחלוקין: ואם איתא. דנפטרו: אידי ואידי בידי אדם הוא. אף ציום הכפוריס יש מלקות על לאו שצו וצית דין פוטריין אותו מכרת: אמר רב נחמן. לעולם אינן חלוקין עליו מציריו והא דקמני דאין זדונו צדי אלס: הא מני ר' יצחק היא. דאמר צמסכת מכות דאין מלקין צלאו הנימן לזאחרת כרת אפילו הצרו צו למלקות ויליף טעמיה מהאי קרא: כל חייבי כריתות. של עריות היו צכלל ונכרתו הנפשות העושות וגו' שכתוב צפרשת עריות (ויקרא יט): למה יצאת כרת באחותו. דכתיב צקדושים תהיו^(א) ואיש כי יקם את אחותו וגו': לדונה בכרת וצ"א במלקות. אס הצרו צהן. ואף על גצ דגדה גמי נשנית צאומה פרשה לדצר שנמחדש צה נשנית להצרא^(ב): אפילו תימא רבנן היא. דאמרילי מלקות אלל כרת ואפילו הכא^(א) ליכא למילף מיניה שחלוקין על רצי ומייהו אס הצרו צו ולקה מיפטור:

שמייע ל"י, תנא מיניה וכור' (גליון):
[ס"א (גליון), כ"ה בע"י אבל בכל הדפו"י ליתא:
1] בכת"י נוסף הוא ולא. ובביצה איתא הוא לברדו יעשה לכם הוא ולא:
1] [צ"ל אמר קרא] (גליון), וכ"ה בכת"י:
2] בכת"י נוסף וצ"א קשיא, וכ"ה בביצה:
3] [במכות איתא ר"נ בר יצחק] (גליון):
4] אבל בכולהו נסחי קיימת בנו רבינו ומתנות לאביונים, הדר ש"ח ל"ה עגלא תליתאה ותלת גרבי דחמרא ש"ח ל"ה קיימת בנו רבינו ומשלוח מנות איש לרעהו: חמרים: דאבשונא. שמייעצו החטים צמנור צעודן כרמל וקמח שלהן מחוק לעולם: א"י אביי. לרצה: השתא אמר מרי. עכשיו יאמר מרי עליך: אי חקלאה מלכא ליהוי דיקולא מצואריה לא נחית. הסל שהיה רגיל להוליך צעודנו צן כפר ומאכיל לצהממו לא יוריד עתה מראשו כך אחת נעשית מלך וראש צפומציתא ואיךן שולח לו אלל דברים המנזיין לכל: חוליא. מחיקא: כי נפקי מבי מר. כשיאלחי מצית אדוני רצה לילך לצית (ג) אלס מרי צר מר הייתי שצט: צעי. קערות של מיני מאכל: דאיכסייא לציעא בתראי. הייתי חפץ לכוס הקערה אחריו. כל אכילה שלא כדרכה נקרא כוסס: רווחא לבסימא שביח. ריות מנזי לדצר הממוק צמוך המעייס: מחלפי סעודתייהו. זה אוכל עם זה צפוריס של שנה זו וצשניה סועד צצרו עמו^(א): לאבסומי. להשמכר ציין: ואיבסום. נשמכרו: נגה וצ"א אתו רבנן. אימר היום ולא צאו המלמיידס לצית המדרש: **מתני'** אין בין יום טוב לשבת. להיות מותר לכתחלה ציום טוב מה שאסור צשגמ אלל לענין עונשין יש הרצה שזה צסקילה וצכרת וזה צלאו גרידא: **גמ'** זה וזה שוין. אסורין ציום טוב צשגמ: שאפשר. כגון סקין שנפגס מערב יוס טוב: שאי אפשר. כגון סקין שנפגמה ציום טוב: **מתני'** בידי אדם. יש צה מימת צ"ד: **גמ'** אף יום הכפורים מתחייב בנפשו. דאיסור כרת כמימת צית דין דמי: ופטורים מש"שם. אס הדליק גדישו של צצירו ציום הכפוריס שאין תשלומין אלל חיוצ מימה שנאמר ולא יהיה אסון ענש יענש (שמות כ"ה) הא אס יהיה אסון לא יענש^(ב): כל חייבי כריתות שלקו. שהצרו צהן עדים על לאו שעמו כרת ולקו צצית דין: נפטרו מידי כריתתן. שז אין צית דין של מעלה נפרעין: תנינא. דחלוקין: ואם איתא. דנפטרו: אידי ואידי בידי אדם הוא. אף ציום הכפוריס יש מלקות על לאו שצו וצית דין פוטריין אותו מכרת: אמר רב נחמן. לעולם אינן חלוקין עליו מציריו והא דקמני דאין זדונו צדי אלס: הא מני ר' יצחק היא. דאמר צמסכת מכות דאין מלקין צלאו הנימן לזאחרת כרת אפילו הצרו צו למלקות ויליף טעמיה מהאי קרא: כל חייבי כריתות. של עריות היו צכלל ונכרתו הנפשות העושות וגו' שכתוב צפרשת עריות (ויקרא יט): למה יצאת כרת באחותו. דכתיב צקדושים תהיו^(א) ואיש כי יקם את אחותו וגו': לדונה בכרת וצ"א במלקות. אס הצרו צהן. ואף על גצ דגדה גמי נשנית צאומה פרשה לדצר שנמחדש צה נשנית להצרא^(ב): אפילו תימא רבנן היא. דאמרילי מלקות אלל כרת ואפילו הכא^(א) ליכא למילף מיניה שחלוקין על רצי ומייהו אס הצרו צו ולקה מיפטור:

שמייע ל"י, תנא מיניה וכור' (גליון):
[ס"א (גליון), כ"ה בע"י אבל בכל הדפו"י ליתא:
1] בכת"י נוסף הוא ולא. ובביצה איתא הוא לברדו יעשה לכם הוא ולא:
1] [צ"ל אמר קרא] (גליון), וכ"ה בכת"י:
2] בכת"י נוסף וצ"א קשיא, וכ"ה בביצה:
3] [במכות איתא ר"נ בר יצחק] (גליון):
4] אבל בכולהו נסחי קיימת בנו רבינו ומתנות לאביונים, הדר ש"ח ל"ה עגלא תליתאה ותלת גרבי דחמרא ש"ח ל"ה קיימת בנו רבינו ומשלוח מנות איש לרעהו: חמרים: דאבשונא. שמייעצו החטים צמנור צעודן כרמל וקמח שלהן מחוק לעולם: א"י אביי. לרצה: השתא אמר מרי. עכשיו יאמר מרי עליך: אי חקלאה מלכא ליהוי דיקולא מצואריה לא נחית. הסל שהיה רגיל להוליך צעודנו צן כפר ומאכיל לצהממו לא יוריד עתה מראשו כך אחת נעשית מלך וראש צפומציתא ואיךן שולח לו אלל דברים המנזיין לכל: חוליא. מחיקא: כי נפקי מבי מר. כשיאלחי מצית אדוני רצה לילך לצית (ג) אלס מרי צר מר הייתי שצט: צעי. קערות של מיני מאכל: דאיכסייא לציעא בתראי. הייתי חפץ לכוס הקערה אחריו. כל אכילה שלא כדרכה נקרא כוסס: רווחא לבסימא שביח. ריות מנזי לדצר הממוק צמוך המעייס: מחלפי סעודתייהו. זה אוכל עם זה צפוריס של שנה זו וצשניה סועד צצרו עמו^(א): לאבסומי. להשמכר ציין: ואיבסום. נשמכרו: נגה וצ"א אתו רבנן. אימר היום ולא צאו המלמיידס לצית המדרש: **מתני'** אין בין יום טוב לשבת. להיות מותר לכתחלה ציום טוב מה שאסור צשגמ אלל לענין עונשין יש הרצה שזה צסקילה וצכרת וזה צלאו גרידא: **גמ'** זה וזה שוין. אסורין ציום טוב צשגמ: שאפשר. כגון סקין שנפגס מערב יוס טוב: שאי אפשר. כגון סקין שנפגמה ציום טוב: **מתני'** בידי אדם. יש צה מימת צ"ד: **גמ'** אף יום הכפורים מתחייב בנפשו. דאיסור כרת כמימת צית דין דמי: ופטורים מש"שם. אס הדליק גדישו של צצירו ציום הכפוריס שאין תשלומין אלל חיוצ מימה שנאמר ולא יהיה אסון ענש יענש (שמות כ"ה) הא אס יהיה אסון לא יענש^(ב): כל חייבי כריתות שלקו. שהצרו צהן עדים על לאו שעמו כרת ולקו צצית דין: נפטרו מידי כריתתן. שז אין צית דין של מעלה נפרעין: תנינא. דחלוקין: ואם איתא. דנפטרו: אידי ואידי בידי אדם הוא. אף ציום הכפוריס יש מלקות על לאו שצו וצית דין פוטריין אותו מכרת: אמר רב נחמן. לעולם אינן חלוקין עליו מציריו והא דקמני דאין זדונו צדי אלס: הא מני ר' יצחק היא. דאמר צמסכת מכות דאין מלקין צלאו הנימן לזאחרת כרת אפילו הצרו צו למלקות ויליף טעמיה מהאי קרא: כל חייבי כריתות. של עריות היו צכלל ונכרתו הנפשות העושות וגו' שכתוב צפרשת עריות (ויקרא יט): למה יצאת כרת באחותו. דכתיב צקדושים תהיו^(א) ואיש כי יקם את אחותו וגו': לדונה בכרת וצ"א במלקות. אס הצרו צהן. ואף על גצ דגדה גמי נשנית צאומה פרשה לדצר שנמחדש צה נשנית להצרא^(ב): אפילו תימא רבנן היא. דאמרילי מלקות אלל כרת ואפילו הכא^(א) ליכא למילף מיניה שחלוקין על רצי ומייהו אס הצרו צו ולקה מיפטור:

שמייע ל"י, תנא מיניה וכור' (גליון):
[ס"א (גליון), כ"ה בע"י אבל בכל הדפו"י ליתא:
1] בכת"י נוסף הוא ולא. ובביצה איתא הוא לברדו יעשה לכם הוא ולא:
1] [צ"ל אמר קרא] (גליון), וכ"ה בכת"י:
2] בכת"י נוסף וצ"א קשיא, וכ"ה בביצה:
3] [במכות איתא ר"נ בר יצחק] (גליון):
4] אבל בכולהו נסחי קיימת בנו רבינו ומתנות לאביונים, הדר ש"ח ל"ה עגלא תליתאה ותלת גרבי דחמרא ש"ח ל"ה קיימת בנו רבינו ומשלוח מנות איש לרעהו: חמרים: דאבשונא. שמייעצו החטים צמנור צעודן כרמל וקמח שלהן מחוק לעולם: א"י אביי. לרצה: השתא אמר מרי. עכשיו יאמר מרי עליך: אי חקלאה מלכא ליהוי דיקולא מצואריה לא נחית. הסל שהיה רגיל להוליך צעודנו צן כפר ומאכיל לצהממו לא יוריד עתה מראשו כך אחת נעשית מלך וראש צפומציתא ואיךן שולח לו אלל דברים המנזיין לכל: חוליא. מחיקא: כי נפקי מבי מר. כשיאלחי מצית אדוני רצה לילך לצית (ג) אלס מרי צר מר הייתי שצט: צעי. קערות של מיני מאכל: דאיכסייא לציעא בתראי. הייתי חפץ לכוס הקערה אחריו. כל אכילה שלא כדרכה נקרא כוסס: רווחא לבסימא שביח. ריות מנזי לדצר הממוק צמוך המעייס: מחל